

Visca el processisme!

«Gràcies al processisme no hem anat pel pedregar. La pròpia teranyina ens permet tenir confiança i creure que ?llibertat o llibertat? és una posició defensible»

?La negociació no és una política. És una tècnica. És una cosa que utilitzes quan et va bé i una cosa que no fas servir quan no t'és avantatjós?. No són paraules d'un guru dels negocis, si no de John Bolton, actual conseller de Seguretat Nacional dels Estats Units, i home fort de diverses administracions republicanes de les darreres dècades. El que se'n diu un falcó. S'ha de ser molt espavilat per no perdre's amb el nostre procés. El procés, com la negociació, no és una política en si mateixa si no una eina. I el processisme només és estar despert quan ens volen adormits i dormits. Avui tenim de premissa un referèndum pactat d'autodeterminació com a objectiu de mínims de la negociació pel diàleg que sembla ser que el president Sánchez promet. Tot plegat molt condicionat als unicorns i a la bona voluntat dels pobles.

A punt per la Diada i amb l'1 d'octubre a l'horitzó, el moment demana paciència i abandonar el ?tenim pressa? com a benzina, però mai com a idea. Ara tornem a estar en un temporada d'assenyalar traïdors i venuts, i fins i tot hi ha qui titlla el gabinet del president Torra com ?govern de Vichy'. Serà de l'aigua amb gas. Al president del país se li retreu poca concreció. Torra no és un efectista i, com es diu encertadament, no és un cínic. El Govern català i l'independentisme (que haurien d'entendre's una mica millor) tenen en els judicis als presos polítics el gran moment de la veritat. Un dels politòlegs de referència merescuda com és en Jordi Muñoz alertava darrerament: ?Amb 7 grups al Parlament i una fragmentació tant elevada, també als ajuntaments, a Catalunya només es pot governar i plantejar projectes de futur a partir del diàleg i l'acord entre gent que pensa diferent?. És l'independentisme qui pot negociar perquè té el punt favorable, si us plau, que no ho oblidí ningú (i recordeu els municipis!). El president Mas, a qui no l'importa ser la veu incòmode quan ens convé, adverteix que al sobiranisme ?li sobren raons però li falten algunes forces?. Doncs més processisme, si us plau, posi-me'n tres, perquè vull arribar a bon port.

Al 2018 hi ha presos polítics. La comparació amb qualsevol altre gran judici és nefasta, però sí que estem immersos d'una causa general contra l'independentisme. Hauríem de voler que fos un procés públic, televisat. Estarem immersos en un judici polític. No a unes idees, com ens diuen els espanyolistes, esclar que no. Si no jutjar a aquells que fan o promouen que unes idees tirin endavant. I davant d'això se'ns proposa votar més autogovern? L'autonomia que ens cal és la de Portugal. Va, home, va. Negociar, esclar que sí. Parlar fins arribar a les portes de l'infern si cal. Però nou presos polítics són el recordatori diari de que la situació és extraordinàriament injusta.

És legítim que hi hagi preguntes. Això és el processisme? Sí. No existeix un menú, no hi ha una fórmula màgica, ni una dieta de la carxofa. Amb els errors del dia a dia anem tirant endavant. La tàctica sempre és complicada, però no cal patir si tenim l'estratègia clara: independència. Fa poc una històrica política islandesa recordava que la llibertat del seu país no es va assolir actuant contra Dinamarca si no sumant a dintre de casa. El processisme és fer múscul i és el reflex d'un camí que es va fent. Massa declaracions, massa periodistes preguntant sense temps per alçar la mirada, massa polítics pensant que el dia a dia no és important quan és el més rellevant de tot. Si el concepte ?fer República' té algun sentit és el de governar amb prisma de país normal que fa coses normals.

Però gràcies al processisme no hem anat pel pedregar. La pròpia teranyina ens permet tenir confiança i creure que ?llibertat o llibertat? és una posició que podem defensar i que, a més, ens dona marge. Ens cal aire, aire fresc, per poder fer de la causa invencible una causa guanyable.